

Konkrete tilfeller

TEKST

Sverre Urnes Johnson og
Even Rognan

PUBLISERT 5. juli 2009

DEBATT: EVIDENS OG PRAKSIS

Grunnmuren i psykologiutdanningen må ikke være av luftslottmateriale, skrev Erling Rognli i juniutgaven, mens Johnson og Rognan her skriver at byggematerialet er langt mer substansielt.

Rognli poengterer i juniutgaven av Tidsskriftet at grunnmuren i psykologutdanningen ikke må være av luftslottmateriale. Vi spør: hvilket luftslott? Per dags dato foreligger det kunnskap om spesifikke teknikker for behandling av spesifikke lidelser, behandling som er foretrukket på bakgrunn av empirisk forskning. Eksempelvis er behandling av en OCD uten ERP/CBT vanskelig å rettferdiggjøre (Roth & Fonagy, 2005).

Psykologer bør kunne spesifikke teknikker som *kan* (ikke skal) brukes i konkrete tilfeller. I tilfeller hvor det finnes flere virksomme behandlingsteknikker for samme type lidelse, vil det være viktig at en av disse læres godt. Generell kunnskap er godt representert i psykologiutdanningen, men det som skiller oss fra andre med psykologiutdanning, er klinisk teori og teknikk. Dette bør styrkes som grunnmuren i psykologiutdanningen. Psykologer skal kunne arbeide selvstendig etter endt utdanning. Dette er en realitet vi i større grad bør bli forberedt på gjennom utdanningen.

Videre vil vi anbefale Rognli å ta seg tid til å lese sine kilder kritisk. Blant annet den gjennomgående metodiske kritikken av Leichsenring og Woody (2008) sine funn vedrørende langtidsterapi.

sverreur@stud.ntnu.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 7, 2009, side

TEKST

Sverre Urnes Johnson og
Even Rognan

